

gûnahkâr
azîzler

g nahk r azîzler

EMILY A. DUNCAN

Çeviren
Ceren G rein

Annem ve babama — en coşkulu destekçilerim

AECII İMPARATORLUĞU

Valikkhor Dağları

Dozylatenya Ormanı

Manastır

Khavirsk

Baikkle Dağları

Rudnya

Komyazalov

Voldoga

Ulnyachya

KALYAZIN

Tobalsk

Farees'n

Ra'visan

Qoraz

Tallnidesb
Dağları

Baqtu

AKOLA

Irdistini

Yazin Ari

Isarin

Gri Çöl

N A D E Z H D A

L A P T E V A

Ölüm, büyü ve kış. Marzenya'nın, solgun parmakların etrafına kızıl ağlarla doladığı acı bir döngü. O sabittir; amansızdır, sonsuzdur. Kutsadığı kişilere herhangi bir büyüü bahsedebilir, onun eriminden var olur büyü.

—İlahi Yazma, 2:18

Kutsal bir ilahinin sakinleştirici yankısı tapınaktan mahzenlere doğru yayıldı. Akşamüzeriydi, koro hâlinde tanrılara adanan mezmurların zahmetsizce yeri göğü inlettiği vakit olan Vespers'tan hemen öncesi.

Nadezhda Lapteva, masanın üzerinden çıkıp olup yuvalanacak gibi duran patates dağıyla şöyle bir baktı. Bıçağıyla elindekini sertçe kesmeye başladı, kabuğunu bir sarmal şeklinde sıyrırken neredeyse soyulmadık yer bırakmamıştı.

“Bir şamanın vazifesi önemlidir, Nadezhda,” diye mırıldandı kız, manastırın başrahibinin aksi tonunu taklit ederek. “Savaşın gidişatını değiştirebilirsin, Nadezhda. Şimdi git, hayatının geri kalanını kilerde geçir, Nadezhda.”

Masa patates kabuğu sarmallarıyla kaplıydı. Bütün gününü destek işleriyle öldürmeye hevesli değildi ama işte buradaydı.

“Şunu duydun mu?” Konstantin, kız konuşmamış gibi davranırdı. Sese kulak verirken soyma bıçağını kavrayan parmakları gevşedi.

Üst katta törenden başka bir şey yoktu. Eğer kızın dikkatini dağıtmaya çalışıyorsa işe yaramayacaktı. “Patates çığının altında kalışımızın sesi mi yoksa bu? Duyamıyorum ama hiç şüphesiz eli kulağında.”

Kız yanıt olarak suratsız bir ifadeyle karşılaştı. Bıçağını oğlana doğru salladı. “Yani başka ne olabilir ki? Kapımıza dayanan Tranavyalıları mı? Önce yedi bin basamak tırmanmaları gerek. Belki de bu onların Veliaht Prens’leridir ve sonunda din değiştirmeye karar vermiştir.”

Kayıtsız kalmaya çalışsa da Veliaht Prens’in manastırın yakınlarında bir yerde olması fikri içini ürpertti. Son derece güçlü bir kan büyücüsü olduğuna dair söylentiler vardı. Kâfirlerle dolu bir ülke olan Tranavya’nın en korkunçlarından biri olduğu söyleniyordu.

“Nadya,” diye fısıldadı Konstantin, “ben ciddiylim.”

Nadya ona ters ters bakarken bıçağını başka bir patatese sapladı. Burada olmaları çocuğun hatasıydı. Sabah duasından sonra yaptığı, can sıkıntısı ve hezeyan karışımından doğan manastır tütüsünü limonotuyla değiştirmek veya tapınak mumlarının fitillerini kesmek gibi eşek şakaları başlarda masumdu. Bunlar taş çatlasa hafif suçtan sayılırdı. Ortada Patates Dağı’nda kaybolmalarını gerektirecek bir durum yoktu.

Gelgelelim Peder Alexei’nin lavabosunu kan gibi görünen kırmızı bir boya ile doldurmak bu hâle düşmelerine sebep olmuştu işte.

Kan, hafife alınacak bir şey değildi, özellikle de bu zamanlarda.

Peder Alexei’nin öfkesi kilerle sınırlı kalmadı. Patates Dağı’nı aştıktan sonra —bir ihtimal Patates Dağı’nı aşabilirlerse— hâlâ manastır yazıhanesinde kopyalamaları saatlerini alacak kutsal metin-

ler vardı. Sadece bunun düşüncesi bile Nadya'nın ellerine kramp girmesine neden oluyordu.

"Nadya." Konstantin kızın dirseğini dürttüğünde bıçağı kaydı.

"Kahretsin, Kostya."

Elli dört bütün sarmaldan oluşan mükemmel serim mahvoldu işte, diye düşündü kız kederli bir şekilde. Ellerini tuniğine sildi ve ters ters oğlana baktı.

Çocuğun koyu renkli gözleri yukarıya çıkan kapalı kapıya odaklanmıştı. Hiçbir şey yoktu oysa...

Ha.

Patates, parmaklarının arasından kayarak tozlu zemine düştü. Yukarıdaki törenin ne ara durduğunu fark etmemişti. Kostya parmaklarını kızın koluna geçirmişti fakat dokunuşu uzaktı.

Bu gerçek olamaz.

"Toplar," diye fısıldadı kız. Kelimeyi yüksek sesle söylemek, durumu bir şekilde daha gerçek kılmıştı. Bıçağı tutuşunu değiştirerek, elindeki sanki yarı kör bir mutfak bıçağı değil de ince uçlu *voryen*'lerinden biriymiş gibi aşağıya doğru çevirdi.

Toplar, Kalyazin'deki her çocuğun yakından tanıdığı bir ses-ti. Bunlarla büyümüşlerdi, uzaktan gelen çatışma sesine karışırdı ninnileri. Savaş onların daimi yoldaşydı ve Kalyazinli çocuklar bu topları duyup, büyüünün havada bıraktığı bir parça demirin tadını aldıklarında kaçmaları gerektiğini bilirlerdi.

Toplar sadece tek bir anlama geliyordu: Kan büyüü. Üstelik kan büyüü de Tranavyahılar demekti. Kalyazin ve Tranavya arasında bir asırdır süregelen kutsal bir savaş vardı. Tranavyalılar, kan büyüülerinin tanrılara saygısızlık olmasını umursamıyordu. Eğer istediklerini alırlarsa, tanrıların eli, Tranavya'dan olduğu gibi Kalyazin'den de çekilecekti. Ancak savaş Kalyazin sınırından öteye ulaşmamıştı. Ta ki şimdiye kadar. Nadya'nın topları duyabilmesi, savaşın Kalyazin'i yavaşça, diri diri yuttuğu anlamına geliyordu.

* İnce bıçaklı bir çeşit hançer. —çn

Santim santim Nadya'nın ülkesinin kalbine sızıyor, beraberinde ölüm ve yıkım getiriyordu.

Ve Tranavyalıların dağlardaki تنها bir manastıra saldırması-
nın tek bir nedeni vardı.

Kiler sallandı ve toz yağdı. Nadya, bakışları çakmak çakmak fakat korku dolu olan Kostya'ya baktı. Onlar yalnızca ellerinde mutfak bıçağı olan müritlerdi. Askerler gelirse ne yapabilirlerdi ki?

Nadya boynundaki dua kolyesini çekiştirirdi; pürüzsüz ahşap boncuklar parmak uçlarında soğuk bir his bırakıyordu. Tranavyalı-
lar manastıra giden yedi bin merdiveni aşarsa çalmaya başlayacak alarmlar vardı ama onları hiç duymamıştı. Hiçbir zaman da duymamayı ummuştı.

Kostya elini kavrayıp başını yavaşça iki yana salladı, koyu renkli gözleri büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

“Böyle yapma, Nadya,” dedi.

“Eğer saldırıya uğrarsak saklanmayacağım,” diye inat ediyordu kız.

“Burası ile tüm krallığı kurtarmak arasında bir seçim yapmak anlamına gelse bile mi?”

Tekrar kolunu kavrayınca onu kilere geri sürüklemesine izin verdi kız. Çocuk korkmakta haklı çıkmıştı. Kız daha önce hiç gerçek bir savaşa girmemişti ama oğlanın bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. Kızın bu manastırdan başka bir şeyi yoktu ve eğer onun için savaşmayacağını düşündüyse, çıldırmış olmalıydı. Sahip olduğu tek aileyi koruyacaktı, bunun için eğitilmişti. Oğlan elini kısa kesilmiş saçlarının arasında gezdirdi. Onu durduramazdı; ikisi de bunu biliyordu.

Nadya, Kostya'nın pençesinden kurtardı kendini. “Kaçarsam ne işe yararım? Ne anlamı olur ki?”

Oğlan itiraz etmek için ağzını açtı ama kiler öyle bir sallandı ki Nadya diri diri gömülmek üzere olup olmadıklarını merak etti. Tavandan dökülen toz, beyaza çalan sarı saçlarını kapladı. Göz açıp kapatıncaya kadar kileri arşınlayıp mutfak kapısına varmıştı.

Çanların sessizliği, düşmanın hâlâ dağlarda olduğu anlamına geliyordu. Daha vakit...

Eli kapı tokmağına değdiği an çanlar çalmaya başladı. Ses tanıdık geldi, sanki yalnızca tapınağa yapılan başka bir dua çağrısıymış gibi. Sonrasında kız, ivedilikle cırlayan tiz sesli çanların gürültüsüyle sarsıldı. Zaman daralmıştı. Kapıyı hızla çekip açtı ve mutfaklara giden son birkaç merdiveni koşarak tırmandı, Kostya da hemen arkasındaydı. Çetin geçen kış aylarında boş ve cansız düşmüş bahçeyi geçip ana binaya yaklaştılar.

Protokol Nadya'ya defalarca anlatılmıştı. Şapelin arkasına geç. Dua et, çünkü en iyi yaptığı şey buydu. Diğerleri savaşmak için giriş kapısına gidecekti. Kız korunmalıydı. Ama bunların hepsi formaliteydi, Tranavyalılar asla buraya kadar ilerleyemezlerdi, tüm bu planlar sadece olur ya imkânsız gerçekleşirse diyeydi.

Al işte imkânsız.

Kız kutsal alanın arka tarafına açılan ağır kapıları iterek onları sadece Kostya ile kendisinin sıvışmasına yetecek kadar hareket ettirmeyi başardı. Ağır ağır çalan çanlar şakaklarında zonklıyor, kalbinin her atışıyla acı veriyordu. Törenler için sabahın üçünde herkesi uykudan kaldırmak üzere tasarlanmışlardı. İşe de yarıyorlardı.

Bitişik bir koridordan geçerken biri kıza çarptı. Nadya mutfak bıçağını çekmiş bir şekilde döndü.

"Azizler aşkına, Nadya!" Anna Vadimovna elini kalbinin üstüne koydu. Belinde kısa bir kılıç olan *venyashk* ve elinde de başka bir uzun, ince bıçak vardı.

"Onu ben alabilir miyim?" Nadya, Anna'nın hançerine uzandı. Anna ise hiçbir şey demeden onu kıza uzattı. Soyma bıçağı gibi dayanıksız değildi, güven veriyordu.

"Burada olmamalısın," dedi Anna.

Kostya, Nadya'ya imalı bir bakış attı. Bir rahibe olan Anna, manastır hiyerarşisinde, Nadya'nın üstüydü. Anna kutsal alana gitmesini emrederse, itaat etmekten başka seçeneği yoktu.

Öyleyse Anna'ya bu fırsatı vermeyeceğim.

Nadya koridorun sonuna doğru koşmaya başladı. “Merdivenleri aştılar mı?”

“Neredeyse,” dedi Anna.

“Neredeyse”, avluya vardıklarında Tranavyalıların çoktan orada olma olasılığının yüksek olduğu anlamına geliyordu. Nadya dua kolyesini çektiştirdi, aradığını bulmak için parmaklarını boncukların üzerindeki çıkıntılarda gezdirdi. Her ahşap boncuk, toplamda yirmi olmak üzere panteondaki bir tanrı ya da tanrıçayı temsil eden bir sembolle oyulmuştu. Onları dokunarak ayırt edebiliyor, hangi tanrıya hitap etmek için hangi boncuğu eline alması gerektiğini biliyordu.

Nadya bir zamanlar manastırdaki diğer Kalyazinli yetimlerin arasına karışmayı dilemişti ama kendini bildi bileli ne zaman dua etse tanrıların onu dinlediği de bir gerçektir. Mucizeler gerçekteşirdi, büyölü şeyler. Bu onu değerli kılıyordu. Tehlikeli kılıyordu.

İstediği boncuk en uca gelene kalana kadar kolyesini çektiştirdi. Üzerine oyulan kılıç sembolü, bir diken gibi başparmağına batıyordu. Ona bastırdı ve Veceslav’a dua etti: Savaş ve koruma tanrısına.

“Benim korumamı talep eden insanlara karşı savaşmak neye benzerdi hiç merak ettin mi?” Tanrının sesi, kızın zihninde esen ılık bir meltemdi.

Düşmanlarımız kâfir olduğu için gerçekten şanslıyız, diye yanıtladı kız. Savaşı kazanmakta olan kâfirler.

Veceslav her zaman konuşkandı ama şu anda Nadya’nın yardıma ihtiyacı vardı, sohbete değil.

Bazı koruma büyülerine ihtiyacım var, lütfen, diye yalvardı.

Başparmağı, Marzenya’nın boncuğuna gitti ve ağzı açık duran bir kafatası sembolüne bastırdı. *Ve eğer Marzenya buralardaysa, ona da ihtiyacım var.*

Damarlarında akan büyüye, kutsal lisanın ahenkle çınlayan tonlarından gelen bir güç de eşlik ediyordu. Yalnızca tanrılar bah-

şettiğinde bildiği bir dildi bu. Nadya'nın kalbi, korkudan ziyade güçlerinin sarhoş edici heyecanıyla dötrnala koşuyordu.

Sonunda şapelin ön kapılarını itip geçtiğinde geniş avlu yeni kutsanmış kadar sessizdi. Sol tarafta oğlanların odalarına giden bir yol vardı, sağ tarafta ise manastırın himayesi altında olan ormanın içindeki, yüzyıllar önce yaşamış azizlerin bedenlerinin bulunduğu mezarlığa giden başka bir yol. Bir gece önce yağan kar zemini kaplamıştı ve hava çok soğuktu. Baikkle Dağları'nın tepesinde genellikle gece gündüz kar yağırdı. Bunun Tranavyalıları ya-vaşlatmasını umuyordu.

Gözleri Peder Alexei'yi arayan Nadya, onu merdivenlerin tepesinde buldu. Savaş için eğitilen rahip ve rahibeler avluda bekliyordu. Ne kadar az sayıda olduklarını gördüğünde içi acıdı. Hiç inancı kalmamıştı. Bir Tranavya bölüğü karşısında iki düzine kişi ya var ya yoktu. Böyle bir şeyin hiçbir zaman yaşanmaması gerekiyordu. Manastır kutsal dağların ortasındaydı. Özellikle Kalyazin'in tehlikeli arazisine alışık olmayanlar için ulaşması zor, hatta neredeyse imkânsızdı.

Marzenya kızın zihninde belirdi. *"Neye ihtiyacın var, çocuğum?"* diye sordu büyü, fedakârlık ve aynı zamanda ölüm tanrısı. Marzenya, Nadya'nın panteondaki koruyucusuydu ve onu bebekken gözetimi altına almıştı.

Kâfirlerin Kalyazin büyüünün tadına varmasını istiyorum, diye cevapladı kız. *İnananların yapabileceklerinden korksunlar.*

Yoğun bir şekilde etrafında hissettiği Marzenya'nın varlığını bu kez farklı bir güç dalgası izledi. Marzenya tarafından bahşedilen büyüün, Veceslav tarafından bahşedilen büyü ile uzaktan yakından alakası yoktu. Veceslav'ın ateş olduğu yerde, Marzenya buz, kış ve kozmik bir öfkeydi.

Aynı anda ikisinin de büyüünü barındırmak Nadya'nın tenini karıncalandırıyordu, hem sabırsız hem de fevriydi. Kostya ve Anna'yı bırakarak Peder Alexei'nin yanına gitti.

"Halkımızı merdivenlerden uzak tut," dedi kız usulca.

Başrahip ona baktı, kaşları çatılmıştı. On yedi yaşındaki bir kız ona emir verdiği için değil de hiçbir şekilde olmaması gereken bir yerde olduğu içindi. Gerçi hayatta kalırlarsa, bunun için onu *bir güzel* azarlayacaktı. Orası hariç *herhangi* bir yerde olması gerekiyordu.

Nadya, adamın kendisini kabul etmesini dileyerek beklentiyle kaşlarını kaldırdı. Kalmak zorundaydı. Mücadele etmeliydi. Kâfirler, ülkesini ve evini paramparça ederken kilerde daha fazla saklanamazdı.

“Geri çekil,” dedi adam bir anlık duraklamanın ardından. “Herkes kapılara geçsin!” Avlu, savaşmak için yapılmamış dar bir alandı. “Aklında ne var, Nadezhda?”

“Yalnızca bir tutam tanrı hükmü,” diye cevaplarırken olduğu yerde sallanıp duruyordu kız. Bir an için durup olacakları düşünecek olsa korkudan aklını yitirebilirdi.

Merdivenlerin avluyla buluştuğu yere ilerlerken pederin bezgin iç çekişini duydu. Düşmanın manastıra girmesinin tek yolu buydu ve girmeye çalışsalar bile bazen basamaklar öyle çok buzla kaplanırdı ki tırmanmak imkânsız olurdu. Bugün o kadar şanslı değillerdi.

Tranavyalılar orada olduğunu nereden bilmişti? Nadya’nın varlığından yalnızca manastırdakiler haberdardı.

Tabii bir de... *tsar** vardı. Ama o çok uzaklarda, başkentteydi. Kızın haberinin Tranavya’ya yayılmış olma ihtimali çok düşüktü.

Kutsal lisanda bir dua fısıldarken semboller dudaklarında ışıyor ve bir sis bulutu hâlinde savruluyordu. Parmaklarını merdivenlerin üstünde gezdirerek dizlerinin üzerine çöktü. Kaygan taş dondu ve merdivenleri bütün bir buz kütesine dönüştürdü.

Voryen’i boş boş elinde döndürerek birkaç adım geri çekildi. Büyü, zaman kazanmak için bir taktikti. Tranavyalıların arasında onun büyüüne karşı koyabilecek bir kan büyücüsü olduğu takdirde çok fazla dayanmazdı.

* (Ru.) Kral. —çn

Artık geri dönüşü yok.

Nadya sıradan bir kan büyücüsüyle savaşabilirdi. Ancak Tra-navyalı bir teğmen ya da general, yalnızca büyü gücü sayesinde terfi ettirilen bir büyücü ile karşılaşma olasılığı ait olduğu tapına-ğa koşarak dönmek istemesine neden oluyordu.

Marzenya, kızın şüphesiyle alay etti.

Ben buraya aitim, dedi Nadya kendi kendine.

Kostya yanında bitti. Oğlan elindeki mutfak bıçağını bırakmış, onun yerine bir *noven*'ya almıştı. Ucunda uzun bir bıçak olan bir sopaydı bu. Ona yaslanmış merdivenlerin giderek gözden kaybol-duğu yamacı izliyordu.

"Git," dedi oğlan. "Çok geç olmuş sayılmaz."

Nadya ona bir tebessümle karşılık verdi. "Artık çok geç oldu."

Çanlar, rahatsız edici son bir çınlama ile onu onaylarcasına ke-sildi. Artık dağın eteğinde net bir şekilde gümbürdeyen topların devamlı sesleri dışında manastırın etrafı sessizdi.

Rudnya düşerse, sıra manastıra gelirdi. Dağların eteğindeki şehir iyi bir şekilde güçlendirilmişti fakat onlar Kalyazin'in mer-kezindeydiler. Hiç kimse savaşın bu kadar batıya ilerlemesini bek-lemiyordu. Kalyazin ve Tranavya'nın bulunduğu doğu sınırında, Akola sınırının hemen kuzeyinde sürmesi bekleniyordu.

Örümcek ağını andıran bir çatlak, merdivenlerdeki katı buz kütlmesine doğru ilerledi. Çatlaklardan oluşan bir motif gibi yayıla-rak tüm buzu paramparça etti. Kostya, Nadya'yı avluya çekti.

"Avantaj bizde," diye mırıldandı kız.

Elinde tek bir *voryen* vardı. Yalnızca tek bir hançer.

Avantaj bizde.

Sessizliğin içinden bir ürperme yükseldi ve kız zihninin derin-liklerinde sert bir darbe hissetti.

"Kan büyüsü," diye tısladı Marzenya.

Nadya'nın yüreği ağzındaydı. İçini ürperten şüphe dolu dü-şünceler kanını donduruyordu. Büyüsünün parçalandığını hisse-der hissetmez Kostya'yı hiç düşünmeden kenara itti. Tam o anda

biraz önce durduğu yerin yakınlarında bir patlama olmuştu. Sert bir buz parçası sırtına çarptı, acı ayak parmaklarına kadar iniyordu. Kız, Kostya'nın üzerine atılmış ve ikisi de yere çakılmıştı.

Nadya daha olanları sindiremeden oğlan ayağa kalktı. Askerler merdivenleri tırmandıkları sırada avlu, büyü ve çelikle sağlamlaştırılmıştı. Kız ayağa fırlayıp Kostya'nın yanındaki yerini aldı, oğlanın kılıcı onu Tranavya askerlerine karşı savunurken baş döndürücü bir hızla savruluyordu.

Savaşın yakıp yıktığı bir ülkenin çocuklarından, düşman nihayet kapılarına dayandığında nasıl tepki vereceklerini bilmeleri beklenirdi. Kostya ve Nadya stratejilerini mükemmelleştirmişlerdi. Kız hızlı, oğlan güçlüydü ve birbirlerini korumak için her şeyi yaparlardı. Tabii ki, Nadya'nın harap olan sinirleri sonlarını getirmediğ müddetçe. Vücudunda alıştığından daha fazla büyü dolaştığı için her an uzuvları titriyordu.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir telaşla tanrılara ettiği dualar yalnızca daha fazla büyüyle cevaplanacaktı ve bunu nasıl kullanacağına Nadya'nın kendisi karar vermek zorundaydı.

Elini *voryen*'inin sırtında gezdirdi. Saf, beyaz ışıık da dokunuşunu takip etti ve ne yapacağından tam olarak emin olmasa da bir Tranavya askerini kesikler içinde bıraktığında çok geçmeden öğrenmiş oldu. Askerin sadece kolunu kesmişti fakat ışıık, temas ettiği noktada derisini bir zehir gibi kararttı. Adam yere yığılıp ölmenden önce koluna ve ardından da yüzüne yayılarak gözlerini karanlığa boğdu. Kız sendeleyerek Kostya'nın yanına döndü. *Voryen*'ini atma dürtüsüyle dolup taşıyordu.

Onu öldürdüm. Daha önce kimseyi öldürmemiştim.

Kostya kızın eline dokunmak için uzandı.

“Devam et,” diye teşvik etti Marzenya.

Fakat havada süzülen büyü çok yoğun ve çok güçlüydü, Nadya ise *bir* şamandı yalnızca. Ağır bir ritimle atan kalbinin bir sonraki

vuruşuna dek korku onu tüketti, ta ki Marzenya zihnini keskin ve sivri bir acıyla dürtene kadar.

Devam et.

Soğuk, parmaklarını dondurdu ve bir Tranavyalının savurduğu kılıcın altına eğilerek buz tutmuş elini hızla adamın göğsüne indirdi. Tıpkı biraz önceki gibi, asker yere yığılmadan önce tenindeki karartı boynuna ve yüzüne yayılırken gözlerindeki ışık yavaş yavaş söndü.

Nadya'nın göğsü daraldı. Kusacakmış gibi hissetti ve Marzenya'nın onun zayıflığına karşı duyduğu şiddetli iğrenme dürtüsüyle kusacakmış gibi hissediyordu. Burada yersiz duygusallığa yer yoktu. Bu bir savaştı. Ölüm kaçınılmazdı. Gerekliydi.

"Nadezhda!" Marzenya uyarmak için çok geç kalmıştı. Alevler kızı yutup derisinin altına nüfuz ederek kanını kaynattı. Acıdan hiçbir şey göremez oldu. Sendeleyerek şapelin kapısının gölgesinde dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce Kostya onu yakalayıp arbededen çıkardı. Kız, dişlerini sıkıp, dudağını ısırduğında kan, ağzını metalik ve keskin bir tatla doldurdu. Nefes almakta zorlanıyordu. İçin için yanıyordu sanki.

Daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, Veceslav'ın varlığı Nadya'yı kalın bir battaniye gibi sardı. Kız nefes alabilene kadar büyüyü yatıştırarak onu geri püskürttü. Kızın seslenmesine gerek yoktu, tanrı zaten biliyordu.

Tanrıların mutlak mevcudiyetinden etkilenecek zamanı yoktu. Bacakları titreyerek güç bela ayaklandı. Dünyası sanki ayaklarının altından kayıyordu ama bir önemi yoktu. O şey her ne idiye güçlü bir büyücünün meziyetiydi. Avluyu inceleyip onu bulduğunda, biraz önce kaynayan kanı dondu.

Korkunç bir hata yapmıştı.

Saklanmalıydım.

Avlunun girişinde, kanlı bir kâğıt parçası gibi avucunun içinde buruşturduğu Tranavyalı otuz adım ötesinde duruyordu. Sol gözünün üzerinde fena bir yara izi vardı. Şakağından başlayıp tam

burnunun üzerine kadar uzanıyordu. Çevresindeki vahşeti hafif bir alayla izliyordu oğlan. Nadya'nın onu tanımak için üniformasındaki kırmızı apoletleri ve altın örgüyü fark etmesine gerek yoktu.

Tranavya Veliaht Prens'i'ne dair fısıltılar tüm manastırı sarmıştı. On altı yaşındayken cepheye gitmesinden sadece altı ay sonra general olan bir çocuk. Halihazırda yıkıcı olan kan büyüsünü daha da beslemek için savaşı kullanan biri. Bir canavar.

Nadya'nın bastırıldığı her bir şüphe tek tek üzerine çöküyordu. Bu gerçek olamaz. O, Veliaht Prens olamaz.

Oğlan gençti, ondan sadece birkaç yaş büyüktü ve gördüğü en soluk mavi gözlere sahipti. O soluk renkli gözler sanki varlığını hissetmişçesine Nadya'ninkilerle buluştu ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken bakışları kızın avuçlarında sarmal şeklinde ışık gibi dönen büyüye kaydı.

Kız lanetler yağdırdı.

Benim... güçlü bir şeye ihtiyacım var, diye dua etti telaş içinde. Bana saldıracak. Gözümün içine bakıyor.

"İnananları yaralama riskin var," diye cevapladı Marzenya.

Dünya alt üst oldu. Nadya'nın gözü kararmaya başladı. Avlu tam bir kâbustu. Kar kıza bulanmıştı, Nadya'nın birlikte yaşadığı, çalıştığı, dua ettiği insanların bedenleri yere yığılmış ve taşların arasına dağılmıştı. Bu bir katliamdı ve hepsi onun suçuydu. O olmasaydı, Tranavyalılar burada olmayacaktı. Eğer ölürse, bu katliama değecek miydi?

Prens avlunun diğer ucundan Nadya'ya doğru ilerlerken yaşadığı panik kıza her şeyi unutturdu. Prens onu öldürürse, kızın kanı ona ne verebilirdi ki? Kızın sahip olduğu büyüyle nel yapabilirdi? Tranavyalılar o kadar çoklardı ki, büyülerini de bir o kadar güçlüydü, tanıdığı herkesin sonu gelmişti.

Kostya onu tekrar gölgelere itti. Sırtı kapıya çarptığında kızın büyüsü de bozuldu.

"Nadya," diye fısıldadı Kostya, telaş içinde omzunun üzerinden bakarak. Prens ortalıkta görünmüyordu fakat aralarındaki mesafe

az önce oldukça kısıydı. Vakit yoktu. Her şey bitmişti. Kostya kızın saçını kulağının arkasına aldı. “Gitmelisin, Nadya, kaçmalısın.”

Kız dehşete düşmüş bir şekilde ona baktı. *Kaçmak mı?* Sevdiği herkes kılıçtan geçirildikten sonra kendisi güvenli bir yere mi kaçacaktı? Kendini kurtarmak için kaçarsa nasıl biri olurdu? Manastır, Nadya’nın bildiği tek yuvaydı.

“Gitmelisin,” dedi Kostya. “Seni ele geçirirse savaş kaybedilecek. Yaşamak zorundasın, Nadya.”

“Kos...”

Kızın avucuna soğuk ve metalik bir şey tutuştururken alnını öptü, dudakları sıcaktı. “Yaşamak zorundasın,” diye tekrarlarlarken sesi çatallaştı. Sonra Anna’ya seslenmek için arkasını döndü. Nadya verdiği şeye bakmadan cebine attı.

Anna birkaç adım ötede savaşıyor, ayaklarının dibine cesetler yığılıyordu. Adını duyduğu gibi onlara döndü. Kostya başıyla Nadya’yı işaret ettikten sonra Anna’nın yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi.

Kostya, Nadya’nın daha önce hiç görmediği bir yüz ifadesiyle kıza döndü. Oğlan konuşmaya başlayacakken dizleri çözüldü ve sadece hızla ileri atabildi kendisini. Bacağının arkasına bir arbalet oku saplanmıştı.

Nadya bir feryatla haykırdı. “Kostya!”

“Gitme zamanı, Nadya.” Anna kızın kolunu tutup mezarlığa giden yola doğru sürükledi onu.

Kostya’yı terk edemem. İlk tanıştıklarında, kızın hayatta kötü bir şey yapamayacağını, aksi takdirde tanrıların hemen haberdar olacağı konusunda espri yapmadan önce onun olağandışı yeteneğini ciddi bir ifadeyle değerlendiren ve Nadya’nın ilahi konumunu görmezden gelen, onu her türlü eşek şakasına ve yaramazlığa bulaştıran, dua sırasında ona yerden elmalar yuvarlayan, arkadaşı, ailesi olan Kostya’yı arkasında bırakamazdı.

Oğlan, yüzünde acı dolu bir ifadeyle onlara gitmelerini işaret

etti. Nadya, Anna'ya karşı dirense de rahibe daha güçlüydü. *Hayır, Kostya olmaz.* Her şeyini kaybediyordu, onu da kaybedemezdi.

Güvenliğimi onun hayatıyla takas etmeyeceğim.

Boğazı düğümlendi. "Onu bırakmayacağım!"

"Nadya, buna mecbursun."

Rahibenin elinden kurtulamadı. Yalnızca, Anna onu bir türbe-ye çekip kapıyı tekmeleyerek açtığında tökezlemekle yetindi. Anna onu karanlığa çekmeden önce gördüğü son şey, bir ok darbesi daha alırken sendeleyeni Kostya oldu.

2

NADEZHDA LAPTEVA

İnananlar, kuzeyden gelen başıboş bir kalabalığa karşı koruyucu tanrıdan yardım istediklerinde onun desteğini bekliyorlardı lakin çıkan savaşta katledildiler. Onların aptallığı, Veceslav'ın aynı zamanda savaş tanrısı olduğunu ve kılıçların çarpışması gerektiğini unutmak olmuştı.

—İlahi Yazma, 4:114

Anna, Nadya'yı iterek kapıyı kapattı ve bir çubuk geçirerek kilitledi. Nadya onu durdurmak için mücadele etti. Eğer bir şey yapmazsa Kostya ölecekti fakat Anna kapının önüne geçerek Nadya'nın yolunu kesmişti.

“Nadya,” diye sessizce yalvardı kız, kelimelere dökmediği her şey sesinden anlaşılıyordu.

Bu durum her zaman olasılıklar arasında olmuştur; Nadya arkadaşlarının onun için ölmeye hazır olduğunu biliyordu. Şimdi yapabileceği tek şey, boşu boşuna ölmeliklerinden emin olmaktır. Kaybın yasını sonra tut, şimdi ise hayatta kal.

Yumruklarını sıkıp arkasını döndü. Karşısındaki merdivenler karanlığa doğru iniyordu. İlk adımda neredeyse tökezleyip ne kadar aşağı gittiklerini zor yoldan öğrendi. Anna dengesini bulması için kolunu tuttuğunda rahibenin titrediğini fark etti.

“Bize biraz ışık verme imkânın var mı?” diye sordu Anna. Sesi boğuktu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Karanlık boğucu olsa da sessizlik daha çok rahatsız etmişti Nadya’yı. Savaş dışarıda tüm şiddetiyle devam etmesine rağmen içeride çıt çıkmıyordu. Metallerin çatışmasını ve yakınlarında atılan savaş naralarını duyabilmeleri gerekiyordu ama hiç ses yoktu.

Nadya ışığı halledebilmişti. Kolyesini çekştirerek Zvonimira’nın boncuğunu ve ışık tanrıçasının işareti olan mum alevini buldu. Zayıf bir dua etti; onları kurtaramayacak bir şey için âciz bir dilekten başka bir şey değildi.

Zvonimira duayı kabul ederken, kutsal lisanda bir fısıltı dö-küldü kızın dudaklarından. Ellерinde beyaz ışıklar kıvılcımlandı. Parmak uçlarını birbirine bastırarak havaya yayılıp etraflarındaki alanı aydınlatabilecek bir ışık topu oluşturdu.

“*Golzhin dem,*” diye lanet okudu Anna fısıltıyla.

Anna merdivenlerden inerken Nadya’nın onun ardına düşmekten başka çaresi yoktu. En iyi arkadaşı muhtemelen ölmüştü. Bildiği her şey yerle bir olmuştu. Gözlerini her kapatıp açtığında, Veliaht Prens’in soğuk gülümsemesi canlanıyordu zihninde. Bir daha asla güvende olmayacaktı.

Keşke bütün bunların yerine, aylar boyunca dağ gibi bir patates yığını soyabilseydim.

Nadya, yakındaki askeri kamplardan herhangi birinin hâlâ direnip diremediğini ya da Tranavyalıların ülke içinde ilerlemeye devam ederken onları darmaduman edip etmediğini bilmiyordu. Komyazalov’un başkentine ve Gümüş Saray’a ulaşabilirse bir parça umut var demekti ama Veliaht Prens sadece birkaç adım ötede-yken bunun mümkün olduğundan da emin değildi.

Nadya’nın bir yıl daha sır olarak kalması ve kendileri büyü gü-

cüne sahip olmasalar da tanrısallığın temellerini anlayan rahiplerle kutsal dağlarda eğitim görüyor olması gerekiyordu. Tıpkı Kalyazin'i kâfirlerin meşalelerinden kurtaracak tek şeyin bir köylü kızı olabileceğinin bir sır olarak kalması gerektiği gibi. Ancak, savaş özenle hazırlanmış planlara aldırış etmezdi.

Şimdi ise savaş Nadya'nın elinden varını yoğunu almıştı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kalbi sızladı, arbalet oklarının vücuduna saplanmasıyla dengesini kaybeden Kostya'nın hayali gözünün önünden gitmiyordu.

Anna onu merdivenlerden aşağı indirerek uzun, nemli bir tünele götürdü. Onlarca yıldır kimse adımını atmadığı bir yere benziyordu. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdükten sonra Anna, duvara monte edilmiş eski bir ahşap kapının önünde durdu. Kapı acı bir iniltiyle açılana dek omzuyla yüklendi. Kafalarına yağan toz, Anna'nın başına geçirdiği şala kar taneleri gibi döküldü.

İçeride yolculuk takımları, silah rafları ve özenle korunmuş yiyeceklerle dolu bir depo vardı.

"Peder Alexei bunların asla gerekli olmamasını umuyordu." Anna kasvetli bir şekilde iç çekti.

Nadya, Anna'nın ona fırlattığı menekşe rengi tunik ile koyu kahverengi pantolonu yakaladı. Onları ince kıyafetinin üzerine geçirdi. Anna ona kalın, siyah bir yün palto ve kürklü bir şapka attı. Silah rafına yönelmeden önce kendi kıyafetlerini giydi. Nadya'ya birbirinin aynı olan gösterişli bir çift *voryen* verdi. Bir an için Nadya'nın elindeki bıçaklara bakıp duraksadıktan sonra hiçbir şey söylemeden üçüncü bir bıçak uzattı ve biraz daha düşünüp dördüncüyü de ekledi.

"Onları kaybedip duruyorsun," diye açıkladı rahibe.

Haksız da sayılmazdı. Nadya bıçaklardan iki tanesini kemerine bağlayıp diğer ikisini botlarına yerleştirdi. En azından Prens onu yakaladığında silahsız olmayacaktı. Anna silah rafından bir *venyornik* aldı. Uzun, tek tarafı keskin bir kılıcı beline bağladı.

"Bu işimi görür," diye mırıldandı. İki boş çanta kaptı ve onları

dikkatlice yiyeceklerle doldurmaya başladı. “Şu uyku tulumları ile çadırı çantalara sen bağlar mısın?”

Tüm oda sallandı, kapının olduğu tarafta sağır edici bir gürültü koptu. Nadya şaşkınlıkla bağırdı. Koridora baktı. Karanlıktan başka bir şey yoktu. Anna çantalardan birine bir raf dolusu konserveyi aceleyle boşalttı.

Paniğin elleri, Nadya’nın yakasına yapıştı. Tünel pek uzun sayılmazdı. Tranavyahılar birkaç dakika içinde orada olabiliirdi.

Anna çantalardan birini omuzlayıp tünele yollandı. Nadya’nın güç bela anlayabildiği bir dilde hızla sarf edilen kelimeler onlara doğru süzülürken, dünyası ayaklarının altından kayar gibi oldu.

Kelimeleri anlamasına ya da sesi tanımasına gerek yoktu. Konuşan prensti. O olmalıydı. Onun karşısında duramazdı.

Bir an sonra Anna’nın peşinden koşmaya, *kaçmaya* başladı. Rahibenin tünelin kıvrımlarını ve dönüşlerini bildiğine ve yolun sonu artık nereye çıkıyorsa, onları bir Tranavya bölüğüne götürmeyeceğine güvenmek zorundaydı.

Duvarlara toslayan büyüün sesi arkalarından tısladı. Bir şey Nadya’nın kulağını okşayıp geçerken, ısı dalgalar hâlinde yayılıverdi. Kızın önündeki tünelin kıvrımına çarparak kıvılcımlar saçtı. Prens yakındı, fazla yakın.

“*Tek szalet wylkesz!*” Tünel boyunca yankılanan çığlık kulağa öfkeli gelmiyordu. Hatta neredeyse eğleniyormuş gibiydi. Net ve alaycı bir kahkaha yankılandı.

Nadya dönüp karanlığa bakacak kadar yavaşladı. Siyahların içinden bir patırtı duyuldu. Başta hafif olsa da çok geçmeden yoğunlaşan ses sanki bir değil de birçok şeye ait gibiydi. Hareket eden bir kalabalık. Kız gözlerini kıstı. Çırpılan binlerce küçük kanat.

Büyük bir yarasa yığını tünelin dar alanına akın ettiği sırada Anna onu aşağı çekti.

Nadya’nın ışık büyüü kesilerek onları yaşayan, hareket hâlinde olan bir karanlığa gömdü. Yarasalar saçlarına dolanıyor, açıkta kalan kısımlarına saldırıyordu. Nadya, hiç duraksamadan Anna’yı

takip ederken, rahibenin eli dışında her şeyin bu, varlığa gelmiş karanlıktan meydana geldiğini fark etti. Karanlık tarafından canlı canlı yutuluyorlardı sanki.

Kanatlar ve pençelerin hareketli telaşı içinde sıkışıp kalmışlardı ki sonunda Anna'nın bir kapıdan girmesiyle hem kızlar hem de yarasalar karların üzerine saçıldı.

Yarasalar, loş ışığa çarptıkları anda duman bulutları içinde gözden kayboldu. Nadya ayağa fırlayıp Anna'nın kalkmasına yardım etti. Bakışları dağ yamacının parlak beyaz karına zıt düşen derin siyah yarığa sabitlendi.

"Gitmeliyiz," dedi Nadya, mağara girişinden uzaklaşarak.

Anna'ya baktı, cevap onu endişelendirmişti. Rahibe, gözlerini açık kapıya dikmişti. Tranavyalılarından eser yoktu.

Gitmezsek öleceğiz. Nadya bir eliyle kolyesini yoklayarak doğru boncuğu bulurken diğerini yukarı kaldırdı. Görü tanrıçası Bozidarka'ya basit bir dua etti. Gözlerinin önünde canlı bir sahne belirdi. Prens taş bir duvara yaslanmış, yüzünde iğrenç, alaycı bir sırıtişla kollarını göğsünde birleştirmişti. Yanında da tünelin ağzına dik dik bakan, siyah saçları çenesinin hemen altında kesilmiş, bir gözü üzeri çivili bir göz bandıyla sarılı kısa bir kız duruyordu.

Nadya kendine geldiğinde sahne kaybolmuştu. Harcadığı enerjiden başı dönüyordu, gözleri buğulandı ve kar beyazı tüm manzarayı ele geçirmişti. Güçlkle ayaklarının üzerinde durarak bir nefes verirken dengesini buldu. Tranavyalılar onları takip etmiyordu. Nedenini bilmiyordu ama sorgulamadı da. Nasıl olsa geleceklerdi.

"Şimdilik güvendeyiz," dedi bitkin bir hâlde. Daha fazla büyü yapmayacaktı. Biraz olsun uyumadan olmazdı.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Anna.

Nadya omuz silkerek dik dağ yamacına baktı. Karla kaplıydı, onların durdukları yerde ise daha az ağaç vardı. Tranavyalılar nihayet tünellerden çıkmayı başardıklarında, ardına saklanacak çok az şey kalmıştı.

Nadya, Anna'nın nefesini kesen şeye dönüp baktı. Kendini to-

parlamaya çalışsa da bakışları dağların tepesine yöneldiğinde midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Zirvedeki yüksek bir noktadan kara kara bulutlar yükseliyordu. Gökyüzünü sanki tamamen yutacakmış gibi kapladı. Nadya'nın dizlerinin bağı çözüldü ve karın içine çöküverdi.

Kostya'yı kaybetmişti.

Her şeyi kaybetmişti. Nadya'nın kalbinin olması gereken yer sanki artık kocaman bir yara, her şeyi emip ona hiçbir şey bırakmayan bir boşluk gibiydi. *Hiçbir şeyi* yoktu.

Tırnağını avucuna batırıp keskin acının, gözyaşlarını silmesine yetecek kadar zihnini boşalttı. Gözyaşları bir işe yaramazdı. İstese de yas tutacak zaman yoktu. Bu savaşı kazanamamışlardı; Tranavyalılar her şeyi alacak ve Kalyazin'i yakıp kül edeceklerdi. Savaşmak mânâsız geliyordu.

Tanrılar buna neden engel olmamıştı? Bu yıkımın tanrıların arzusu olduğuna inanmayı reddetti. Bunu istemiş olamazlardı.

Anna elini tuttuğunda Nadya irkildi.

"Kılıçlar çarpışmalı," dedi Anna, Yazma'dan alıntı yaparak. *"Tanrıların niyetini bilemeyiz."*

Niyetler her zaman nazik ya da adil olmazdı.

Sanki büyüyle çağrılmışçasına, Marzenya'nın sıcak varlığı Nadya'nın üzerini bir pelerin gibi örttü lakin tanrıça konuşmadı. Nadya sessizlik için minnettardı. Söyleyebileceği herhangi bir şey ölümlü kulaklarına samimiyezsiz gelecekti.

Bu noktada vazgeçmek, manastırdaki herkesin boş yere öldüğü anlamına gelirdi ve Nadya buna izin veremezdi. Cebini karıştırdı ve ince, gümüş bir zincire geçirilmiş küçük bir kolye ucu çıkardı. Daha yakından baktığında, hepsi birbirine doğru kıvrılarak kolyenin merkezinde kaybolan çok sayıda sarmaldan oluştuğunu gördü. Tanrıların her sembolünü bilmeyi âdet edinmiş olmasına rağmen, Nadya daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Kostya ona ne vermişti böyle?

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” Zinciri, gözlerini kısarak kolye ucunu eline alan Anna’ya uzattı.

Rahibe yavaşça başını sallayarak kolyeyi geri verdi. Nadya zinciri başından geçirip soğuk metalin giysilerinin altındaki tenine temas etmesine izin verdi. Aslında ne anlama geldiğinin bir önemi yoktu. Önemli olan bunu ona Kostya’nın vermiş olmasıydı. Çünkü ona öyle bir bakmıştı ki, bu sadece özlemle açıklanabilirdi. Sonra kızın alnını öpmüş ve kaçabilmesi için canını feda etmişti.

Bu adil değildi. Savaş adil değildi.

Nadya yanmakta olan yuvasına sırtını döndü. Kostya’nın bir hiç uğruna ölmemesi için kaçacaktı. En azından şimdilik devam edebilmesi için yeterli bir sebepti bu.

Tranavyalılarla aralarına yeterince mesafe koyabilmek için bütün gece seyahat etmeleri gerekecekti.

“Tvir’e gitmemiz gerekiyor,” dedi Anna.

Nadya kaşlarını çatarak şapkasını kulaklarının üzerine çekti. Tvir doğuda kalıyordu. Doğuda Tranavya vardı. Doğru demek, cephe demekti. “Kazatov’a gitmek daha akıllıca olmaz mıydı?”

Anna saçındaki şalı açıp saç bandını ve oradan şakaklarına dökülen halkaları düzeltti. “Seni en yakın kampa götürmemiz gerekiyor. Kazatov ise epey kuzeyde kalıyor. Benim önceliğim senin güvenliğin. Sana bir şey olursa kral kelimizi uçurur.”

“Gerçi Tranavyalılar çoktan manastırdaki herkesin kellesini uçurdu.”

Acıyla suratını buruşturan Anna, kederli kederli kıza baktı. “General Golovhka sonrasında ne yapacağımıza karar verebilir,” dedi yavaşça.

Nadya bu fikirden hoşlanmadı. Bir o yana bir bu yana savrulmak, sırf başkaları onun yerine ölebilsin diye sonsuza dek güvenli bir yere götürülmek istemiyordu. Savaşmalıydı. En yakın kamp Tvir’se, Tvir’e gideceklerdi.

Anna zeytin gözleriyle kıza bakarken derin bir anlayış okunuyordu gözlerinden. Kızın omzunun üzerinden arkasını gördüğün-

de, yüz ifadesi tamamen değişti. Nadya ise dönüp arkasına bakamadı. Yeterince yıkım görmüştü ve arkasındakilere tekrar bakacak olursa, gördükleri onu paramparça edecekti.

“Önce bir barınak bulmaya çalışalım, tamam mı? Yakınlarda terk edilmiş bir şapel var. Oraya ulaşmamız en fazla bir günümüzü alır. Sonra da ne yapacağımıza karar veririz.”

Nadya bitkin bir hâlde başıyla onayladı. Gücünden asla haberdar olmaması, hatta varlığını bile öğrenmemesi gereken tek kişi tarafından kısıpaca alınmış olmaktan öyle yorulmuştu ki ne savaşacak ne de panikleyecek dermanı kalmıştı.

Yapabileceği tek şey, hava sanki kirpiklerini bile donduracak kadar soğuk değilmiş gibi davranıp adım adım ilerlemek ve dua etmektir. En azından dua etmeyi becerebiliyordu.

3

SEREFİN MELESKİ

Svoyatovi Ilya Golubkin: *Bir çiftçinin oğlu olarak dünyaya gelen Ilya, yürümesini engelleyen bir hastalığa yakalanmıştı. Zbybneuska'ya tapan bir şaman tarafından iyileştirilerek insanüstü bir güçle doldu ve hayatına savaşı bir keşiş olarak devam etti. Ilya, Korovgrad şehrini denizden gelen işgalcilere karşı tek başına korudu.*

—Vasiliev'in Azizler Kitabı

Serefin Meleski tünel girişine yaslandı ve gözlerini kısarak kara baktı. Güneş neredeyse batmak üzereydi ancak kardan vuran yansıma zaten bulanık olan manzarasını iyice bozuyordu.

“Kaçmalarına izin veriyorsun,” diye sızlandı Ostyia hemen yanında.

Oğlan onu görmezden geldi, bunun yerine beline bağlandığı büyü kitabını alıp açtı. Sessizce sayfaları karıştırdıktan sonra bir yaprak koparıverdi. Kitabı bırakıp kolunu Ostyia'ya uzattı.

Kız gözlerini kısıtı ve bakışları elindeki bıçağa kaydı. Oğlanın bileğini kapıldığı gibi bıçağı avucuna sürdü.

“Eli olmaz,” diye itiraz etti Kacper tünelin karşı duvarına yaslanmış bir hâlde.

Serefin, onu da görmezden gelerek elini kaldırdı. Kanın kesikten hızla fışkırmasını ve damlaların avucunun içinden yavaşça süzülerek derecikleri andıran bir görüntü oluşturmasını izledi. Canı yandı fakat ortaya çıkan olan büyü dalgası, bu tür ufak acıları yok ederdi. Büyü kitabı sayfasını kanayan eline alarak kanın kâğıda işlemesine izin verdi. Büyü, damarlarında alevlenip karanlık bir duman bulutu sayfanın yerini alırken görüşü keskinleşti. Karda kırmızı çizgiler hâlinde doğrudan şamana giden parlak bir iz belirdi.

Oğlan gülümsedi. “Bırakalım kaçsın.”

“Bu büyü ile kendini ona bağlamak akıllıca mı?” diye sordu Ostyia.

“Bunu hissetmeyecek. Bu bir bağ değil, yalnızca bir iz.”

Kızın ne kadar uzağa kaçtığı önemli değildi; oğlan ara sıra büyüü kanla beslediği sürece onu takip edebilecekti. Bu kadar basitti.

“Ne kadar da kendinden eminsin,” dedi Kacper.

Serefin ona duygusuz bir bakış attı. “Hissetse bile, büyüü bozamayacak.”

“Onun kullandığı büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hissetmeyeceği ne malum?”

Serefin kaşlarını çattı. Kacper haklıydı ama bunu kabul edecek değildi.

“Adamların hâlâ hayatta olanları toplamasını ve onları zapt etmesini sağla,” dedi Ostyia’ya.

Kız başıyla onayladı ve tünelin karanlığında gözden kayboldu.

Kacper da gidişini izledi. “Neden peşinden gitmiyorsun?” Palatosunun kolu savaş esnasında neredeyse kopmuştu; birkaç iplikle tutunuyor ve altın apoleti gelişigüzel bir biçimde kolundan sarkıyordu. Esmer elini koyu renkli buklelerinin arasından geçirdi ve

onları kandan keçeleşmiş bir hâlde bulmasıyla şaşırdı. “Yıllardır lanet bir şamana dair kanıt arıyoruz ve sonunda bulduk.”

“Karanlık ökmüşken Kalyazin Dağlar’ının ortasında düşe kal-
ka yürümek mi istiyorsun?” diye sordu Serefın.

Bölükleri, Kalyazin kışının bölgeye aşına olmayanlar için ne kadar ölümcül olabileceğini bizzat deneyimlemişti. Ayrıca, Serefın normalde zar zor görebiliyordu ve gece görüşü daha da kötüydü. Kacper’in koyu renkli gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi ve ba-
şıyla onayladı.

Serefın, neredeyse üç yıldır Kalyazin cephesindeydi ve sadece ara sıra eve dönmek için izin almıştı. Tüm bu zaman boyunca kış hiç bitmemişti sanki. Kalyazin’de karların eridiği dönem bile so-
ğuk geçmişti. Sadece kar, don ve ormanlar vardı. Son beş aydır Serefın, bölüğünü Kalyazin büyüünün kanıtlarını aramakla gö-
revlendirmişti. Babası, büyüünün var olduğu ve Serefın’ın bu řa-
manları bulmasının hayati önem taşıdığı konusunda kararlıydı. Şamanlar savaşın gidişatını Kalyazin’in lehine çevirebilirlerdi ama bu durum da işlerine gelmezdi, özellikle de Kalyazin’e yapılan mutlak bir saldırı nihayet galibiyetle sonuçlanmışken. Tranavya, düşman için hayati bir ileri karakol olan Kalyazin’in Voldoga şeh-
rini bundan yalnızca haftalar önce ele geçirmişti. Bu ebedi savaşın rüzgârını nihayet arkalarına almanın ilk adımıydı.

“Şansımız yaver giderse, bizi kendi gibi birçok kişiye götürecektir,” dedi Serefın. Tünele geri dönüp yürüyordu ki durakladı.

Elini gözünün üzerindeki yara izine dalgın bir hâlde götürerek Kacper’a döndü.

“Işık?” Küçümseyici bir tonda çıkmıştı kelime ağzından, bir is-
tek değil de kırılğan bir komut gibi. Başka zaman olsa, Kacper’in duygularına karşı biraz daha duyarlı olurdu fakat tükenmişlik hissi tüm inceliğini alıp götürmüştü.

“Tabii, pardon.” Kacper el yordamıyla yere düşmüş bir meşale bulup onu yeniden yaktı.

Kalyazinli kızların saklandığı depoyu geçtiler ve Serefin'in kor-
generali Theodore Kijek'i etrafta dolanırken buldular.

"Bugün yaşananlar hakkında babama haber gönder," dedi Se-
refin. Şamanın lafını açmadı. Babasının, şamanın kaçtığını dü-
şünmesi en iyisiydi; kızın gitmesine izin verdiğini bilmesine gerek
yoktu.

"Elbette, Prens Hazretleri."

"Kaç Kalyazinlinin hayatta kaldığını biliyor muyuz?"

"Tahminimce yaklaşık bir düzine," diye cevapladı Theodore.

Serefin hafifçe onaylayan bir ses çıkardı. Esir aldıkları kişilerle
ne yapacaklarına karar vermek zorunda kalacaktı ve bu görevden
zevk aldığı söylenemezdi.

"Kızın aralarındaki tek şaman olup olmadığını biliyor muyuz?"
Şansın bu denli yüzüne güleceğini sanmıyordu ama hayalini ku-
rabilirdi.

"Başkaları varsa da henüz kendilerini açık etmediler," dedi Te-
odore.

"Belki onları ikna edebiliriz?" diye bir fikir öne sürdü Kacper,
kara gözleri beklentiyle parlıyordu.

Serefin, bilhassa ikna edici olma konusunda kanıtlanmış bir
yeteneğe sahipti.

Mânidar bir havayla başını salladı. Hem de öyle bir ikna ederdi
ki. "Gece burada kalacağız." Odaya şöyle bir baktı; Kalyazinli kız-
lar depoyu tümüyle yağmalamamıştı. "Tüm bunları da toplayın,"
diye devam etti lafa, eliyle içeridekileri işaret ederek. Şaman ka-
çarken bir gözü üstünde olacak, bu sırada da bilgi toplayacaktı.
Babasından haber almadan önce zamanını geçirmek için faydalı
bir yol gibi görünüyordu.

"Elbette, Prens Hazretleri," dedi Theodore.

Serefin, Theodore'a çekilmesini işaret etti ve Kacper'la devam
etti.

"Neden hâlâ onu cepheye geri göndermedin?" diye sordu
Kacper.

Serefin solunda, arka tarafta kalan Kacper'a ters ters baktı. Kacper bir adım gerileyerek Serefin'in diğer tarafına geçti.

"Casusunu sepetlersem babamın ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Kacper yüzünü buruşturdu. "En azından şamanı yakaladığımızda eve gidebiliriz. Kralın da bizi burada daha fazla tutması için bir sebep kalmamış olur."

Serefin elini kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Kesinlikle şekil verilmeye ihtiyaçları vardı. Yorgundu. Hayır hayır, yorgunluk değil, *iliklerine kadar işlemiş* bir bezginlikti bu. Sonunda şamana rastlamasıyla başına talih kuşu konmuş olması, yıllardır bir düşman krallığında olmasına rağmen eve dönme düşüncesinden korktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bildiği tek şey savaştı artık. Tünelin geri kalanı boyunca sessizce yürüdükten sonra nihayet mezarlığa ulaştılar.

Manastır, Serefin'in beklediğinden daha iyi muhafızlara sahip daha büyük bir yapıydı. Ostya'yı avluda toplanan esirleri incelerken buldu. Kacper'ı geceyi geçirebileceği uygun bir yer bulması için gönderdi ancak bu soğuk hapishanede taştan bir yatak ve eski püskü battaniyeden başka bir şey olacağını sanmıyordu. Keşişler neden dünya nimetlerinden bu denli elini eteğini çekmişti? Rahat uyumanın yanlış bir tarafı yoktu. Ama karda bir gece daha geçirmektense betondan bir yatak ve yırtık pırtık bir battaniyeye razıydı.

Ostya, gözünün üzerindeki bantla biraz uğraştıktan sonra nihayet çıkarıp cebine koydu. Sol gözünün harap olmuş, boş göz çukurunun üzerinden pürüzlü, çirkin bir yara geçiyordu.

Serefin ve Ostya çocukken, Kalyazınli suikastçılar, genç prensi ve asilzadenin kızını eğitmek için gelen silah ustaları kılığında saraya sızmıştı. Suikastçılar önce gözlerine nişan almışlardı. Belki de düşman çocuklarını öldürmeden önce kör etmek dinlerine özgü bir şeydi.

Ostya sık sık yaralı gözyuvasını açıkta bırakmayı severdi. Korkunç görünmekten zevk alır ve savaş sona ererse göz bandı kulla-

nacağı günleri denize sakladığını iddia ederdi. Bakışları Serefin'in belindeki büyü kitabına kaydı.

"İncelmiş görünüyor," diye işaret etti kız.

Oğlan iç çekip başını salladı, kitabı eline alıp sayfaları karıştırdı. Büyüleri tükeniyordu.

"İçimden bir ses bana Kalyazin'in göbeğinde büyü kitaplarını efsunlayan bir ciltçi bulamayacağımızı söylüyor."

"Hayır, muhtemelen bulamayız," diye katıldı Ostya. "Ayrıca bulsak bile, Madam Petra'nın tırnağı olamaz," derken sesi alaycı bir tona bürünmüştü.

Serefin, büyü kitaplarının hepsini ciltleyen küstah yaşlı kadını düşününce ürperdi. Ona uzun zaman önce ölmüş bir oğul mu yoksa sevgili gibi mi davrandığını asla çözememişti. Farkı anlayamayacak kadar rahatsızdı bu durumdan.

"Yanında hiç yedek getirmedin mi?"

"Tüm yedeklerimi harcadım." Bu da bir büyü kitabı olmadan düşman ülkesinin ortasında sıkışıp kalma olasılığı anlamına geliyordu.

"Eh," dedi Ostya, "gerekirse daha düşük rütbeli büyücülerin kitaplarından birini alabilirsin sanırım."

"Alayım da onları savunmasız mı bırakayım?" Serefin kaşını kaldırdı. "Ostya, kalpsiz olabilirim ama zalim değilim. Elimde bir bıçakla gayet iyi idare edebilirim."

"Tabii, seni güvende tutmak için yırtınma işi de bana kalsın."

Serefin ona pis bir bakış attı. Kız arsız arsız gülümseyerek oğlana baktı.

"Bağışlayın, Prens Hazretleri," dedi kız abartılı bir şekilde reverans yaparak.

Oğlan göz devirdi.

Esirleri, hücreyi andıran sıralı yatak odalarında kilitli kalacakları zapt edilebilir gruplara ayırıyorlardı. Yaşlı bir adamın omzundan destek alarak ayakta duran kendi yaşlarında bir çocuğu fark etmesiyle Serefin'in gözleri kısıldı.

“Şuradaki,” dedi, Ostyia’ya parmakla adamı göstererek. “Kenara çekin. Onu sorgulamak istiyorum.”

Kızın yüzü parladı. “Çocuğu mu?”

“Düşündüğün şekilde değil. Zaten bacağına saplanmış bir arbalet oku var ve hayır, yaşlı adamı kastettim. Çocukla sonra konuşurum.”

Kızın suratı düştü. “Prens Hazretleri, kendisinin hiç eğlenceli olmadığını söylersem beni bağışlasın.”

“Bağışlayamam.”

Kız, adamı yanlarına getirtti. Serefin onun manastırın lideri olduğunu düşünüyordu. Onların bir unvanı oluyor muydu? Serefin emin değildi.

“Artık tüm halkınızı savaş için mi eğitiyorsunuz?” diye sorarken incecik kalmış büyü kitabının üzerinde zarıfçe duruyordu eli. Adam cevap veremeden, diğer elini havaya kaldırarak ona engel oldu. “Bağışlayın, kendimi tanıtayım, benim adım Serefin Meleski, Tranavya Veliaht Prensi.”

“Ben Peder Alexei,” dedi adam. “Ve evet, askere alınmayanlar bile birtakım eğitimlerden geçiyor. Bu gerekli, öyle değil mi?”

Bu taktik Kalyazın için gerekli olabilirdi ancak savaş Tranavya’nın sınırlarını hiç ihlal etmemişti. Her şeye rağmen Serefin yaşlı adamın nezaket dolu tavrına şaşırmıştı.

“Yaklaşık bir asırdır süregelen kutsal bir savaş, olağandışı önlemler gerektiriyor,” diye devam etti Alexei.

“Evet, evet, *biz* dünyadan defedilmesi gereken kötü kâfirleriz ve siz de sadece doğru olanı yapıyorsunuz,” dedi Serefin.

Rahip yalnızca omuz silkti. “Doğru söze ne denir.”

Serefin’in yanında duran Ostyia gergindi. Oğlan ellerini cebine sokarken yaşlı adama gülümsedi.

“Ama siz de büyü gücüne sahipsiniz, değil mi? Söylesenize, kaç büyücünüz Kalyazın’de saklanıyor? Siz onlara ne diyordunuz, şaman mı? Bir tanesinin burada olduğunu biliyoruz, onu koruma-

ya çalışma zahmetine girmeyin, gün bitmeden bizim himayemize geçmiş olacak.”

Yaşlı rahip gülümsedi. “Onlara şaman deniyor, evet. Bu konuda size yardımcı olacak hiçbir bilgim yok, genç prens.”

Serefin kaşlarını çattı. Prens, en azından ihtiyacı olan haklı öfkeyi besleyebilmesi için adamın ona büyüklük taslıyor olmasını dilerdi ama sesinde bundan eser yoktu.

Daha fazla üstelemeyecekti, şu an yapmayacaktı bunu, bu rahip ile olmazdı. Şamanı koruyan ve kaçmasına yardım eden kişi arbalet okuyla vurulan çocuktur. Konuşacağı kişi oydu.

Serefin, bir askere rahibi götürmesini emretti.

“Başka birini sorgulamak ister misin?” diye sordu Ostya.

“Hayır.” Serefin, biraz ileride bir büyücüyle konuşan Kacper’la göz göze geldi ve el kol yaparak onu yanına çağırdı. “Dindar insanlar şarap içiyordu, değil mi?”

Ostya omuz silkti.

“Mahzende fiçılar dolusu şarap var,” dedi Kacper.

Serefin ivedilikle başını salladı. “Mükemmel. Gece bitmeden körkütük sarhoş olmak istiyorum.”

4

NADEZHDA LAPTEVA

Horz, yıldızların ve göğün kontrolünü Myesta'nın elinden aldı ve bunun için Myesta onu asla affetmedi. Çünkü gökyüzü değilse neresiydi ayların yeri?

—İlahi Yazma, 5:26

“Derin uykusunda olan bir çocuğu seçmen katiyen benim suçum değil. Şayet ölürse benim değil, senin yüzünden olacak.”

Tanrıların didişmesiyle irkilmek, Nadya'nın tercih ettiği bir uyandırılma şekli değildi. Karanlığın içinde gayriihtiyari ayağa kalktı. Gözlerinin, bedeninin geri kalanına yetişmesi birkaç saniye sürdü.

Kapatın çenenizi!

Tanrılara çenelerini kapatmalarını söylemek akıllıca değildi ama artık çok geçti. Kızı haz dolu bir küçümseme hissi sardı ama tanrıların hiçbirisi tekrar konuşmadı. Onu uyandırmanın göğün ve yıldızların tanrısı Horz olduğunu fark etti. Çekilmez olabiliyordu ama prensip olarak genellikle Nadya'yı rahat bırakırdı.

Çoğu zaman, seçtikleri şamanla sadece tek bir tanrı iletişim kurardı. Bir zamanlar av tanrıçası Devonya tarafından inanılmaz bir nişancılık yeteneğiyle kutsanmış olan Kseniya Mirokhina adında bir şaman vardı. Veceslav da uzun zaman önce kendi şamanını seçmiş ama şamanın adı tarihe karışmıştı ve onun hakkında konuşmayı reddediyordu. Yazılı tarihte, birden fazla tanrıyı duyabilen şamanlardan hiç bahsedilmiyordu. Nadya'nın tüm panteonla iletişim kurması ise onu eğiten rahiplerin açıklayamadığı bir enderlikti.

Bir zamanlar daha eski, daha ilkel tanrılar olmuş olabilirdi, uzun zaman önce dünyaya göz kulak olmaktan vazgeçmiş ve onu diğerlerinin eline bırakmış olan tanrılar. Ne var ki kimse kesin bir bilgiye sahip değildi. Bununla birlikte, bilinen yirmi tanrı oymalarında ve resimlerde insan formunda tasvir ediliyor olsa da gerçekte neye benzediklerinden herkes bihaberdi. Tarih boyunca hiçbir şaman, tanrıların suretini görmüş değildi. Ne bir aziz ne de bir rahip bu mertebeye erişebilmişti.

Her birinin Nadya'ya bahsedebilecekleri kendilerine özgü güçleri ve büyüleri vardı. Bazıları bu konuda cömert davransa da diğerleri öyle sayılmazdı. Ayların tanrıçası Myesta ile hiç konuşmamıştı. Vermeyi seçtiği takdirde, tanrıçanın nasıl bir güç bahşedeceğinden bile emin değildi.

Üstelik birçok tanrıyla iletişim kurabilmesine rağmen bu kader için onu kimin seçtiğini unutmak imkânsızdı: Mutlak bir özveri bekleyen ölüm ve büyü tanrıçası Marzenya.

Karanlıkta mırıldanan belirsiz sesler duyuldu. Anna ile çadırlarını kurmak için sık çam ağaçlarının içinde تنها bir yer bulsalar da artık kendilerini güvende hissettirmiyorlardı. Nadya yatağının altından çıkardığı *voryen* ile Anna'yı uyandırdı.

Çadırın girişine yaklaşırken boncukları kavradı, dudaklarından dökülmeye başlayan dua ağzından dumanlı semboller çıkıyordu. Karanlıkta, uzaktaki figürlerin bulanık silüetlerini görebiliyordu. Kaç kişi olduklarını anlamak zordu, belki iki? Beş miydi? On? Bir

Tranavya bölüğünün çoktan izini bulduğu ihtimali ile yüreği yerinden ağzına geliyordu.

Anna yanına geldi. Nadya elindeki *voryen*'i daha sıkı tutsa da yerinden kımıldamadı. Eğer çadırlarını henüz görmemişlerse, fark etmelerini tümünden engelleyebilirdi.

Fakat Anna kızın kolunu kavradı.

“Bekle,” diye fısıldarken soğuktan nefesi donuyordu. Grubun hemen yanındaki karanlık bir noktaya işaret etti.

Nadya başparmağını Bozidarka'nın boncuğuna bastırdı. Görüşü öyle bir keskinleşti ki sanki hâlâ gündüzümüş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Tranavya üniformaları netleşirken şüpheleri doğrulanmış oldu ve aniden üzerine çöken kaskatı korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. Tam teşekküllü bir bölük değildi karşılarındaki. Hatta oldukça yorgun görünüyorlardı. Belki de gruptan ayrılmış ve yollarını kaybetmişlerdi.

Daha da ilginç olanı, grubun ortasına sessizce nişan alan arbaletli çocuktü.

“Onlar fark etmeden kaçabiliriz,” dedi Anna.

Nadya rahibeye katılıp neredeyse *voryen*'ini kınına geri soka-
caktı ki tam o sırada çocuğun silahı ateşlemesiyle kaos bütün or-
mana yayıldı. Nadya, sırf kendi korkaklığı yüzünden bir masumun
hayatını tehlikeye atarak dikkat dağıtmak istemiyordu. *Bir daha*
olmazdı.

Anna itiraz etse bile Nadya, kolyesinde yer alan Horz'un bon-
cuğunu ve onun takımyıldızındaki yıldızları sımsıkı tutarken zih-
ninde bir dua oluşmaya başladı. Semboller dudaklarından par-
layan bir dumanın parıltıları gibi dökülürken gökyüzündeki her
yıldız göz kırpyordu.

Eh, bu tahmin ettiğimden daha fazla oldu, diye düşündü Nadya
yüzünü buruşturarak. *Horz'dan bir şey istememem gerektiğini bil-
meliydim.*

Dünya karanlığa gömülürken rahibenin küfürlerini duyabili-
yordu. Anna yanında öfkeyle iç çekti.

“Sen sadece geri dur,” diye fısıldadı kız karanlıkta güvenle ilerlerken.

“Nadya...” Anna hafifçe sızlandı.

Üçüncü duasını Bozetjeh’ye etmek için daha fazla odaklandı. Normalde Bozetjeh’yi yakalamak zordu; hız tanrısı dualara cevap verme konusundaki yavaşlığıyla bilinirdi. Ancak kız, tanrının dikkatini çekmeyi başardı ve karşılığında amansız Kalyazin rüzgârı kadar hızlı hareket etmesine izin veren bir büyü aldı.

İlk sayımı hatalıydı; ormana dağılmış altı Tranavyalı vardı. Çocuk, Nadya onun omzuna dokunduğunda irkilerek gökyüzüne şaşkın şaşkın bakarak arbaletini indirdi.

Bu karanlıkta görmesine imkân yoktu ama kız görebiliyordu. Çocuk elinde kavisli bir kılıçla döndüğünde, Nadya kenara çekildi. Savrulan kılıçtan kurtulan kız, çarpışacaklarını anlayıp onu, kaçan bir Tranavyalı’nın üzerine itti.

“Diğerlerini bul,” diye fısıldadı Marzenya. “Hepsini öldür.”

Tam ve mutlak bir özveri.

Birini yakalayıp *voryen*’i kafatasına, kulağının hemen altına sapladı.

Bu sefer o kadar da zor olmadı, diye düşündü kız. Fakat yaşananları idrak ettiği söylenemezdi.

Fıskıran kan panikle çılgılık atan ikinci bir Tranavyalının üzerine sıçradı. İkinci adam arkadaşına ne olduğunu anlayamadan kız, adamın çenesine indirdiği bir tekmeyle onu yere serdi. Ardından boğazını kesti.

Kaldı üç. Çok uzağa gitmiş olamazlardı. Nadya tekrar Bozidar-ka’nın boncuğunu aldı. Görü tanrıçası, kalan Tranavyalıların yerlerini gösterdi. Kılıçlı çocuk karanlıkta iki kişiyi öldürmeyi başarmıştı. Nadya aslında sonuncusunu tam olarak göremiyordu, sadece bütün canlılığıyla yakınlarında olduğunu hissediyordu.

Kızın sırtına bir şey çarptı ve hemen ardından bir bıçağın ürpertici keskinliği boğazına bastırılmıştı. Arbaleti tekrar eline alan

çocuk önünde belirdi, neyse ki Nadya'ya doğrultacak vakti olma-
mıştı. Kızı zar zor görebildiği belliydi. Kalyazinli değil, Akolalıydı.

Çok sayıda Akolalı, komşuları arasındaki savaştan yararlanmış
ve her iki tarafa da kâr amacıyla kılıçlarını kiralamıştı. Sıcak iklim
nedeniyle Tranavya'yı tercih ettikleri biliniyordu. Kendi isteğiyle
Kalyazin'in karında bata çıka ilerleyen bir çöl insanı bulmak pek
nadirdi.

Kızın anlamadığı akıcı bir kelime dizisi döküldü çocuğun du-
daklarından. Rahat duruyordu, sanki kan büyücüleri tarafından
neredeyse parçalara ayrılan o değildi. Nadya'nın boğazındaki bı-
çağı daha da sert bastırdı. Buz gibi bir ses çocuğa cevap verdiğiin-
de, yabancı bir dil kızın kulaklarını tırmaladı.

Nadya sadece Kalyazin'in üç ana dilini biliyordu ve Tranavya-
cası da idare ederdi. Eğer onlarla iletişim kuramayacaksa...

Çocuk başka bir şey söyledi ve Nadya, bıçağın indirildiğini his-
setmeden önce kızın iç çektiğini duydu. "Kalyazinli küçük bir su-
ikastçı dağların ortasında ne arıyor?" diye sordu, mükemmel bir
şekilde Kalyazince konuşmaya başlayarak.

Nadya, arkasında duran oğlanın arkadaşının son derece far-
kındaydı. "Aynı soruyu ben de size sorabilirim."

Bozidarka'nın büyüsunü değiştirerek görüşünü daha da kes-
kinleştirdi. Çocuğun erimiş bronz gibi bir teni ve gevşek buktele-
rinden geçen altın zincirlerle bezenmiş uzun saçları vardı.

Oğlan sırttı.

Yakınlardan onu korkutan bir gümbürtü geldi ama bu duyulan,
yüzüstü ağaca çarpan birinin tanıdık sesiydi. Bu sesi, Anna'nın an-
laşılmayan küfürleri takip etti. Nadya gözlerini devirerek göklerde-
ki tanrılardan özür diledi. Yıldızlar ve aylar gökyüzünde yeniden
canlanarak dünyayı üç kat daha parlak hâle getirdi.

"Önümüzdeki yirmi yıl boyunca dünyanın sonu hakkında ke-
hanetler duyacağız!" diye haykırdı Anna. *Venyashk'*ını çekmişti,
bakışları Nadya'nın omzunun hemen arkasına çevrilmişken ihti-
yatlı görünüyordu.

Nadya çömelerek kanlı *voryen*'ini kara sapladı. Doğrulurken ellerini havaya kaldırarak, Akolalı çocuğa baktı. Dikkatli olması gerekiyordu, bir savaş bölgesinin ortasındaydılar lakin kız az önce hayatlarını kurtarmıştı. Oğlan arbaletin yayını gevşetmeden önce kıza şöyle bir baktı.

Nadya oğlanın arkasına baktığında kavisli hançerini kınına geçiren uzun boylu Akolalı bir kız gördü. Gür, koyu renkli saçları omuzlarının etrafına dalgalar hâlinde düşmüştü ve eski, hava koşullarından dolayı hırpalanmış, Kalyazinlilere özgü kıyafetler giyse de altın hızması yeni olduğunu belli eden bir biçimde ay ışığında parlıyordu.

Nadya, Anna'ya dönüp imalı bir bakış attığında rahibe iç çekti ve o da bıçağını indirdi.

"Kimsiniz?" diye sordu Nadya.

Çocuk onu görmezden geldi. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu gökyüzüne işaret ederek.

"Saçmalama," diye tersledi Nadya.

"Dediğin gibi, saçma. Benim adım Rashid Khajouti ve biricik yol arkadaşım da..."

"Kendi adına gayet güzel konuşabilir," dedi Akolalı kız eğleniyormuşçasına. Eli artık hançerinin kabzasına yakın durmuyordu ve zarar vermek istemediğini göstermek için de Nadya'dan uzaklaştı. "Benim adım Parijahan Siroosi. Sanırım teşekkür etmeliyiz, tehdit değil." Kız, Rashid'e ters bir bakış attı. "Düşündüğümüzden daha fazla Tranavyalı vardı."

Yine de hızlı bir şekilde işlerini bitirmişlerdi. Nadya'nın bakışları, bir Tranavya askeri tarafından düşürülmüş olan ayaklarının dibindeki arbalete çevrildi. Silahı yerden aldı. Kostya'nın görüntüsü canlanıverdi zihninde. Silahı paramparça etmemek için var gücüyle direndi.

"Neden iki Akolalı gecenin bir yarısı bir grup Tranavyalıyı alt etmeyi planlıyordu?" diye sordu, ölü arkadaşının görüntüsünü ak-

lından çıkarmaya çalışarak parmaklarını arbaletin ahşabı üzerinde gezdirirken.

“Ben de aynı şeyi soracaktım,” dedi Parijahan.

“Genel olarak Tranavyalıları öldürmek için net ve bariz bir nedenimiz var,” diye belirtti Nadya.

Rashid kıkırdadı. Parijahan’ın bir bakışıyla kesti sesini oğlan.

İçinde kötü bir his vardı ama ne olduğunu anlayamadı Nadya. Akolalıların ilk başta bu kadar agresif olduktan sonra rahatlamalarında ve etraflarındaki gece havasının durgunluğunda rahatsız edici bir şeyler vardı.

Horz?

“Evet, tatlım?”

Tranavyalıların hepsi bu kadar değildi, değil mi?

“Bildiğini sanıyordum.”

Oku takmak için arbaleti çevirdi ve Akolalı çocuğa doğrulttu. Anna da onunla aynı anda hareket ederek *venyiashk’*ını Parijahan’ın boynuna götürdü. Rahibenin Nadya’nın ani savunmasının nedenini bilmesi mümkün değildi ama Nadya’ya sorgulamadan hareket edecek kadar güveniyordu.

Nadya’yı rahatsız eden de böylesi körü körüne bir güvendi.

“Sen insanlara duyurduğumuz sesimizsin, tatlım,” dedi Horz.
“Körü körüne duyulan hayranlığa alışsan iyi edersin.”

“Yakınlarda daha fazla Tranavyalı var,” dedi Nadya, Anna’ya.

Akolalılar ise yalnızca birbirlerine bilmiş bir bakış attı. Bir şeyler dönüyordu.

Ne var ki Nadya daha ne yapacağını düşünemeden, Rashid arbaletini kaldırıp ateş etti.

Kız içgüdüsel olarak, oku omzuna veya koluna, kalbinden daha az ölümcül bir yere denk getirmek için eğildi.

Fakat okun ete çarpmasıyla boğuk bir çığlık duydu ve zihninin olanları kavraması birkaç acı saniye sürdü. O değildi. O vurulmamıştı.

“*Iskaladin.*” Yeni bir ses konuştu, bu seferki koyu bir Tranavya aksanına sahipti.

Nadya’nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. Evi yukarıda yanarken karanlık bir mağaranın duvarlarından seken Tranavyaca sözcükleri hatırladı. Bu aynı ses miydi? Kulağa aynı geliyordu. Bu defa kelimeler Kalyazince olsa bile aynı tonlamaya ve aynı keskin bir otorite hissiyatına sahipti.

Prens bu kadar kısa sürede nasıl yetişmişti? Artık çok geçti, her şey bitmişti.

Nadya arkasını döndü.

Karda, omzuna saplanmış bir arbalet oku ile dizlerinin üzerinde bir Tranavya askeri vardı. Yüzü ifadesiz, gözleri donuktu. Arkasında keskin, vahşi yüz hatlarına sahip, uzun siyah saçlı, uzun boylu, sıırım gibi bir çocuk duruyordu. Çocuğun elleri kanla kaplıydı, birinde buruşturulmuş bir büyü kitabı sayfasını tutarken, diğerini kardaki askere doğru uzatmıştı.

“Ben gidip *senin* kaçmasına izin verdiğini bulayım, sense onu öldürme nezaketinde bile bulunma,” diye hayıflandı çocuk, Ras-hid’e.

Parmakları hafifçe seğirdi, askere yaptığı büyü artık her ne idiye se adamı ölü bir hâlde yere yığdı. Oğlan sayfayı düşürdü ve elle-rindeki kanı silmek için karı kullandı.

Bu kişi prens değildi. Bu durum, güvende olduğu anlamına gelebileceği için Nadya rahatlamak istedi ama çocuk, büyüsünü yaparken yayılan güç dalgasını hissetmişti. Çok kuvvetliydi. Saldırı sırasında Tranavya prensinden yayıldığını hissettiği güçten bile daha kuvvetliydi.

“Ondan bilgi alabilirdik,” dedi Parijahan ve sonra Anna’nın bı-çağından öylece uzaklaştı.

Anna, Nadya’ya umutsuz bir bakış atsa da kız karşılık olarak bir o kadar şaşkın bir hâlde omuz silmekle yetindi. Şu anda yakınlarda hissedebildiği tek Tranavyalı bu büyücüydü ama belli ki Akolahlıları tanıyordu.

Oradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Bu kargaşa, manastıra, prens tehlikeli bir şekilde yakındı. Rashid askerlerin eşyalarını toplamaya başladığında Nadya bunu fırsat bildi. Fakat Tranavyalı çocuk bir adım daha yaklaştı ve kız, aniden durumun sadece birkaç kısa saniye içinde zararsızdan ölümcül hâle geldiğini fark ederek olduğu yerde donakaldı.

Oğlanın ona bakışları fazla zeki, fazla odaklanmıştı. Karanlıkta bile gözlerinin neredeyse renkten yoksun olacak kadar soluk bir mavi tonda olduğunu görebiliyordu Nadya. Son günlerde buz gibi gözlere sahip olduğunu gördüğü ikinci Tranavyalıydı.

Oğlanın bakışları Anna'ya kaysa da kızı süzmeye devam etti.

"İsimleriniz?" diye sordu.

Parijahan başını iki yana salladı.

"Biz nezaket gösterip onlara *kendi* isimlerimizi söyledik ancak sanırım Kalyazinliler görgü kurallarından bihaber," dedi Rashid.

Tranavyalının yüzünde hafif vahşi bir gülümseme belirdi. Köpek dişleri garip bir şekilde keskindi; onunla ilgili her şey sinir bozucu şekilde keskindi. Alnına siyah mürekkeple dövülmüş, düz burnunun köprüsünde biten üç dikey çizgi vardı.

"Akıllıca."

Nadya, kaçma fırsatını değerlendirmemekle nasıl bir hata yaptığını görmeye başladı. Sadece üç kişilerdi ve hiçbiri ondan yaşça büyük olamazdı ama Tranavyalı hakkında son derece rahatsız edici bir şey vardı. Bu hissi tanımlayamasa da herhangi bir düşmanlık belirtisi gösterirse oğlanın tabiatı gereği onu öldürmekten çekinmeyeceğini biliyordu.

Onu doğrudan prens teslim mi ederdi? Yoksa onu burada öldürüp kanının barındırabileceği gücü kendisine mi saklardı?

Manastırı koruyamamış olabilirdi ama bir Tranavyalının eline düşmektense ölmeyi yeğlerdi.

Oğlan bir adım daha yaklaştı. Nadya, kahramanlığın tüm yiğitçe düşünceleri onu terk ederken buz kesti. İş o raddeye gelirse bu çocukla gerçekten baş edip edemeyeceğini bilmiyordu ve belki

de bu gerilimin geçmesini beklemek buradan sağ çıkmasını sağlayacaktı. Çocuk, dua kolyesini eline aldı. Kızın dudaklarından hoşnutsuz bir tıslama kaçtı. Boncuklarına *kendisinden* başka kimse dokunmazdı.

“İkiniz de manastırdan geldiniz, değil mi?” Kalyazincesi, kelimelerini sertleştiren yoğun Tranavya aksanını saymazsak neredeyse mükemmeldi. Ünsüz harflere boyun eğdiriyordu âdeta.

Cevap, inkâr edilemeyecek kadar barizdi. Nadya geri adım atma dürtüsüne karşı savaştı çünkü aralarında kalan bir adımlık mesafe bile onun için fazlasıyla yakındı. Bu çocuk bir kâfirdi, tanrılara küfrediyor ve kan büyüsü yapıyordu. Etrafındaki havadan bile ahlaksızlık yayılıyordu.

“Ee, hanginiz büyü yapabiliyordu?” Sesi alçaldı.

“Kalyazinlilerin büyü gücü olmaz,” dedi Anna biraz fazla hızlı yanıtlayarak.

Çocuk, Nadya’ya dönmeden önce ona kurnaz bir bakış attı.

“Sen yaptın.”

“Saçmalama,” dedi Nadya ama sesi ona ihanet ederek titredi. Açıklıkta durdukları her an, prensin onları gafil avlama şansı artıyordu. Belki oğlanın da istediği tam olarak buydu. Belki de sadece onları oyalıyordu.

Oğlan gülümsedi, ifadesi tehlikeli, ürpertici ve haddinden fazla irdelleyiciydi. Uzandı ve Nadya’nın elini tutup, sanki düşman topraklarının ortasında hain bir kan büyücüsü değil de bir saray asilzadesiymiş gibi dudaklarına bastırdı. “Benim adım Malachiasz Czechowicz,” dedi ve kız kendisine bir şey bahşedildiği hissini üzerinden atamadı. Hiç istemediği ve hayal bile edemediği bir şey.

Oğlana adını söylemedi ve o da kızın elini bıraktı.

Bu da neydi böyle?

Nadya dişlerini sıkarak bunu görmezden gelmeye ve geri çekilme dürtüsüyle savaşıma karar verdi.

“Buradan gitmemiz gerekiyor,” dedi Anna, Nadya’ya yaklaşıp.

Kız başıyla onaylayarak eğildi ve *voryen'*ini yerden dikkatlice alıp kınına koyarken Malachiasz'ın bu hareket karşısında nasıl gerildiğinin farkındaydı.

"Tehlike geçti ama tam olarak tanışamadık bile," diye belirtti Rashid.

Nadya yalan söylemek için bir sebep göremedi. "Peşimizde bir prens var ve biz burada zaman harcadıkça o da bir o kadar yaklaşıyor. Hedef aldığınız grubun onun bölüğünün bir parçası olduğunu düşündük ama görünüşe göre sadece kendi başlarına dolaşıyorlardı. Prens yetişme fırsatı bulamadan yolumuza devam edeceğiz."

Rashid gözlerini kısıtı. Malachiasz ise başını yana eğerken, elini belirindeki büyü kitabına götürdü.

"Prens mi? Tranavyalıların siz Kalyazınlılar kadar prensi var. Biraz daha açık konuşman gerek," dedi Rashid tembelce fakat yüzünü bir panik ifadesi sardı.

"Veliaht Prens," diye çıkıştı Anna.

Parijahan gözünün ucuyla Malachiasz'a baktı. "Veliaht Prens, Kalyazın'ın derinliklerine kadar ilerledi mi?"

Haberleri yok, Nadya neredeyse baş döndürücü bir rahatlama hissi bedenini sararken farkına vardı. Tranavyalı bir problemdi ama prensin bölüğünün bir parçası değildi.

"Manastır dün yandı," dedi Nadya kelimeler boğazına dizilerek. Acısı çok tazeydi.

Parijahan, Malachiasz'ı önünden itti. "Yani onu atlatmak için güvenli bir yere mi ihtiyacınız var?"

Nadya gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Parj..." dedi Malachiasz, sesi uyarıcı bir tonda çıkmıştı.

Kız onu görmezden geldi. "Bizimle gel," dedi kız ciddiyetle. "Seni prensten koruyabiliriz."

Nadya'nın gözleri Malachiasz'a kaydı. Parijahan da onun bakışlarını takip etti.

“Sana zararı dokunmaz.” Kızın sesi kendinden emin çıksaydı daha güven verici olurdu.

“Söz vermiyorum,” diye mırıldandı oğlan.

“Tranavyalılarla işim olamaz,” dedi Nadya. “Onları öldürmek dışında.”

“Evet, bunu görebiliyorum,” dedi Malachiasz. Ölü askerlerden birini botunun ucuyla dürttü. “Takdire şayan bir beceri. Teklifini kabul edeceği yok, Parijahan. Gitmeliyiz.”

“*Bildiğimiz* Veliaht Prens yakınlarda mı yani?” diye sordu Rashid.

“Kan ve kemik aşkına, ikinizi de bulduğum çukurlarda bırakmalıydım,” diye çıkıştı Malachiasz. Eğilip ölü askerlerin birinden bir büyü kitabı kaptı ve sonra da ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Rashid, Parijahan’a omuz silkti ve onun peşinden gitti. Parijahan ise onların gözden kaybolmasını izledi.

“Teknik olarak,” dedi Nadya’ya sır verircesine, “biz gelmeseydik, kışkırttığı Kalyazin askerleri tarafından öldürülecekti. Ama Rashid cidden de sonunda çukurun birinde bayılıp kaldı.”

Nadya sinirden patlayacakmış gibi hissetti. O ve Anna’nın tek yapabileceği, dağlara doğru birkaç kilometre daha yürümek ve Veliaht Prens’in izlerini çoktan bulmamış olmasını ummaktı.

“Bizi gerçekten de güvende tutabilir misin?” diye sordu kız, Parijahan ona geri dönerken. Nadya o kan büyücüsünün yakınında olma fikrinden hoşlanmıyordu ancak dağların bu kadar derinlerinde başıboş Tranavya askerleri varsa, her an başka bir grupla karşılaşabilir ve bu kadar şanslı olmayabilirlerdi. Nadya bunun, söz konusu seferberlik için ne anlama gelebileceğini düşünmek istemedi.

Parijahan başıyla onayladı. “Yakınlarda terk edilmiş bir kilise var. Birkaç hafta önce bulduk ve neredeyse yaşanabilir hâle getirdik. Her an başımıza yıkılabilir ama en azından sıcak.”

Anna ani bir nefes verdi. Nadya ona baktı ama Anna yalnızca başını iki yana salladı.

“Peki bunu... neden yapıyorsun? Daha az önce boynuma hançer dayadın.”

“Dayadım dayamasına ama *çok* karanlıktı. Ayrıca sen bize yardım ettin. Bana yardım edenleri yanıma almak gibi kötü bir alışkanlığım var.” Alaycı bir şekilde gülümsedi ancak gökyüzüne baktığında yüzünü ölümcül bir ciddiyet kapladı.

Büyüyü Nadya’nın yaptığını bal gibi biliyordu. Bunu saklamaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Gücünü kullanmak zorunda kalacaktı ve o noktadan sonra Kalyazin’in otuz yıl aradan sonra tekrar şamanlarına kavuştuğu ortaya çıkacaktı.

En azından bir şamana.

Parijahan hançerinin kabzasını ovuşturdu. “Bence imkânsız mümkün kılmamıza yardım edebilirsin.”